

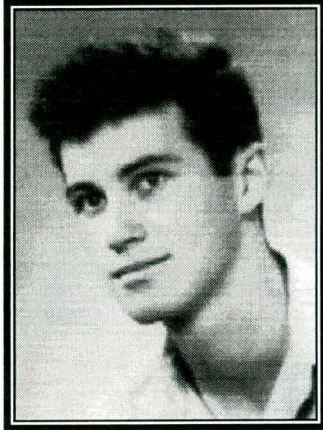

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי אבינועם שני ז"ל

בן חיה (אקא) ואריה

נולד ברעננה

בתאריך ג' באב תש"ג, 4/8/1943

התגורר במגל

התגייס בספטמבר 1961

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל במלחמת ששת הימים, בירושלים

בתאריך כ"ז באייר תשכ"ז, 6/6/1967

נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 11 שורה: 7 קבר: 4

בן 24 בנפלו

קורות חיים

בן אריה וחיה שני (קירשנבוים). נולד ביום ג' באב תש"ג (4.8.1943) ברעננה. כאשר הגיע לגיל-הלימודים למד בכיתות היסודיות בבית-ספר על שם "רמז" ובבית-הספר "ליאו בק" בחיפה. הראה פעילות רבה בחיים של בני-כיתתו ובלימודיו עשה חיל אף כי לא נמנע ממעשי-משובה-וקונדסות. מגיל צעיר הראה כשרון למוסיקה ומפני כשרונותיו בשטח זה היה מנגן בכינור, בגיטרה ובמפוחית-פה. כשבע שנים מחייו הקדיש למוסיקה בלימודיו בקונסרבטוריון. ידיד מסור וטוב היה ומימיו לא היה נוהג להלשין על חבר אף-על-פי שידע כי הוא אשם במעשהו. בימי לימודיו בבית-הספר המקצועי שליד הטכניון העברי בחיפה (בסמ"ת) לא נטש את המוסיקה והיה נגן קבוע בתזמורת הגדני"ע. כן היה מקדיש לא מעט מזמנו לפעילות בתנועת "הצופים". בספטמבר 1961 הגיע אבינועם לגיל-הגיוס, התנדב לנח"ל וכן הגיע לקבוצת מגל. סוג-בריאות נמוך נקבע לו - וללא הצדקה, לדעתו - ועל זכותו לעבור קורס-צניחה נלחם בכל כוחותיו עד שלאחרונה זכה במלחמתו זו. במשק מגל ראה את מעשי תוקפנותן של השכנים הערביים, אך על כל אלה לא הרגיש כל שנאה כלפיהם. כמנהגו כל ימיו המשיך בנגינה ובשעה שלא עסק בכך היה שולח ידו לכתובה על נושאים שונים ונפשו מצאה לה ביטוי גם בדברי-שיר-וחרוז; ביחוד כתב

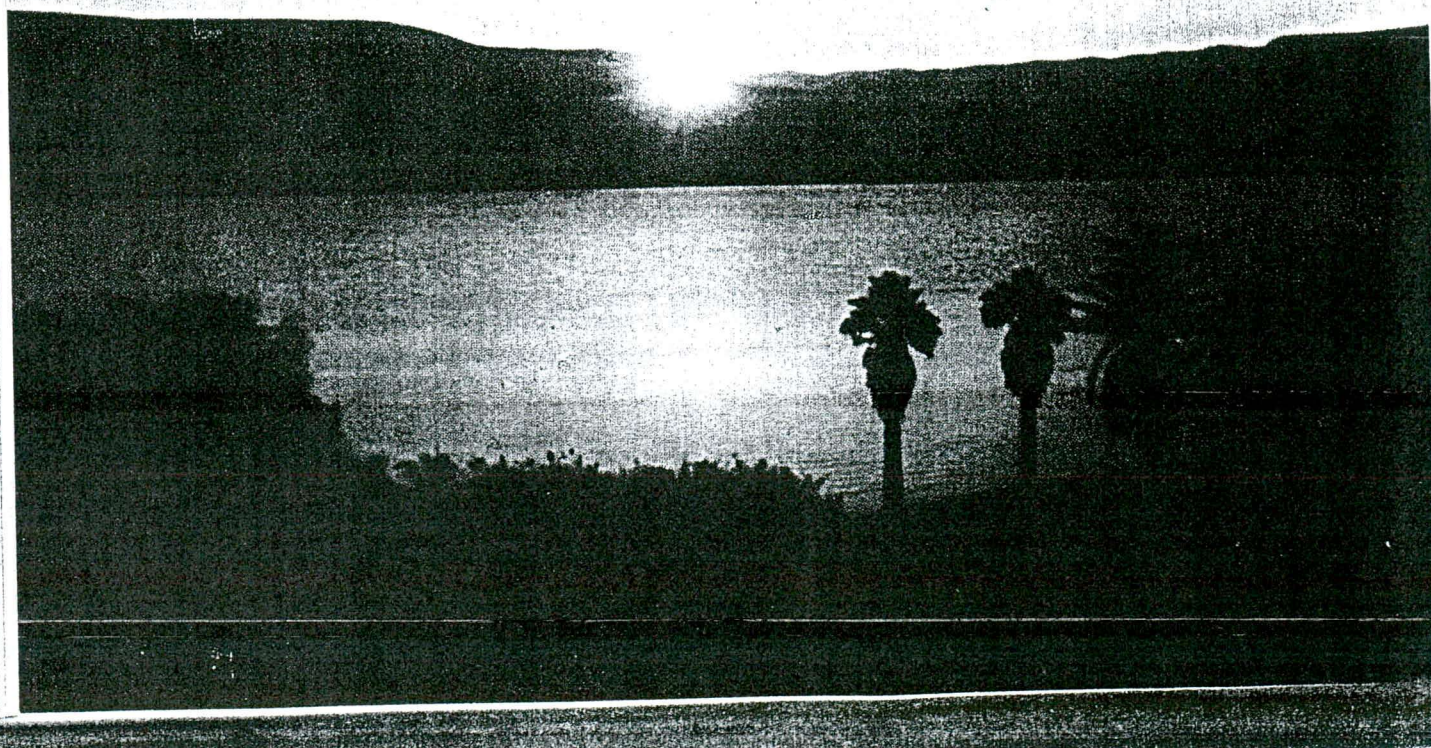
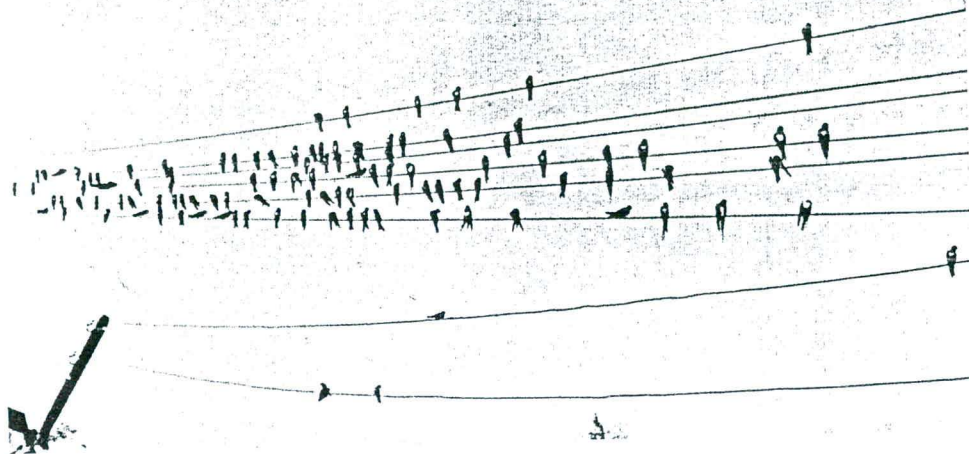
ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שירי-מולדת - ואף השתפך בנושא השואה, שלא היה קרוב אליו כיליד-
הארץ. הוא גם נמשך אחרי הקורס לאמנות בבית-הספר לפעילי
ההסתדרות ואף בצילום עסק. אחרי שחרורו מן הצבא היה יוצא
למילואים מדי פעם וגם בימים לפני מלחמת ששת הימים היה כן.
אבינועם יצא מירושלים הבירה כשהוא משמש מפקד-כיתה על גבעת
התחמושת ובשעה שזו הסתערה על היעד שימש מפקד-פלוגה ונפל תוך
גילוי אומץ-לב ותושייה; זה היה ביום השני לקרבות, הוא כ"ז באייר
תשכ"ז (6.6.1967). הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל
הר-הרצל בירושלים. בספר לזכרו בשם "נועם" הוציאה משפחתו לזכרו.
בספר ב"דרכים", בהוצאת איחוד הקבוצות והקיבוצים לזכר נופלי
האיחוד במערכה, הובאו דברים אליו ומשלו. גם בספר "מאריות גברו",
של מפקדת הצנחנים הוקדש עמוד לתולדותיו ולתיאור קרבו האחרון.
ב"ירושלים של צנחנים" הועלה זכרו. מעזבונו הובא בילקוט עזבונו של
הבנים שנפלו במערכות-ישראל הוא "גוילי אש", כרך ד'.

אַבְיִנְעִים (נַעַם) שְׁנֵי (קִיר שְׁנַבּוּיִם)

אַבִּינוֹעַם (נֵעַם) שָׁנִי (קִיר שְׁנֵבוּיִם)

בְּעֶשׂוֹר לְמַגֵּל

(פזמון)

בת עֶשֶׂר הַנָּךְ - וְאַשְׁאֵל:
אֵיזָה שִׁי לָךְ אֶתֶן, מָה אֲגִישׁ?
מָה אֲגִישׁ, מָה אֶתֶן - לֹא אֲדַע זֹאת, מַגֵּל,
אֵךְ שְׂמַעִי מָה אֲנִי קֹצֵת מִרְגִישׁ:

מוֹל שְׂקִיעָה נִפְלְאָה שֶׁל חֶמֶה,
עֲנִי אֲרַגְמֵן שְׂמַעֵל -
אֶת מַכֵּל נִפְלְאוֹת הַבְּרִיאָה
נִפְלְאֵת לִי כִפְלִים, מַגֵּל!

גַּם בְּבֶן שֶׁל מַגֵּל, דְּעִי-נָא, אֲדַמָּה,
כִּי זֹרֵם בִּי דָמְךָ כִּזְרוֹם הַחַצְבָּנִי.
גַּם אִם אֶתִּיֶסֶר וְאֶקְצֹר אֶכְזָבָה -
יִקְרָתִי לִי, יִפִּית לִי מַכֵּל גַּן בּוֹטָנִי.

יִקְרִים לִי וַיִּמְיָךְ - כֹּה רְזִים, כֹּה מְרִים,
אֵךְ לְרִצּוֹת אַחֲרִים לֹא אֲשׁוּבָה,
כִּי אוֹתָם הַמְרִים לִי הֵם כֹּה יִקְרִים -
אֲפִלוּ מֵאַלֶּה שֶׁל "תְּנוּבָה".

אֶת שׁוֹכְנֵת עַל גְּבוּל מוֹל אוֹיֵב,
מוֹל קָנָה מֵאַיִם, מַחְדִּיר רֶטֶט.
מִשְׁנָה, אֵךְ בְּמִקּוֹם לֵב דּוֹאֵב
אֲחוּשׁ - וְרַק בָּךְ - מֵהוּ שְׂקֵט!

וְלָמָּה, מַגֵּל, מַכֵּל הָעוֹלָם,
מַכֵּל הַמוֹנִי הַיְלָדִים,
וְלָמָּה מַכֵּל הַיְלָדִים שְׂיִשְׁנָם
שֶׁלָּךְ הֵם וְזָכִי וְחִמְדִּים?

כֹּה נְעִים לְטִיֵּל בִּיקוּם, מִן הַסֶּתֶם,
הִיָּקֵר, הַנוֹצֵץ בֵּימֹת קִיט!
אֵךְ לָמָּה מַכֵּל אֲרַמְנוֹת הָעוֹלָם
בְּצִרְיָפִי רַק אֲרִגִּישׁ "כְּמוֹ בְּבֵית"?

כֹּה יָפָה אַתָּה, מַגֵּל? טוֹבָה מִכֵּלָם?
צְרוֹת בָּךְ הֵן יֵשׁ מְלֵא הַדְּלִי!
אֵךְ לְמֵרוֹת כָּל הַטּוֹב אֲשֶׁר יֵשׁ בְּעוֹלָם
בְּשִׁבְלִי אַתָּה טוֹבָה, בְּשִׁבְלִי!

בת עֶשֶׂר הַנָּךְ - וְאַשְׁאֵל:
אֵיזָה שִׁי לָךְ אֶתֶן? לֹא אֲדַע!
לֹא אֲגִישׁ מִתְּנָה, רַק אֲמַר לָךְ, מַגֵּל
רַק תּוֹדָה עַל הַכֹּל, רַק תּוֹדָה!

א

25.7.1966

לאמא, אבא ותמר'לה היקרים, שלום ממרחקים!

זהו זה. הגעתי לדנמרק. ועתה יושב אני סוף סוף בנוחיות ליד שולחן בבית חמים לכתוב מכתב, ולא גלויה על ברכי, או על מזוודתי באחת החניות שבדרך.

ועתה, קצת יותר בישובי-הדעת, על קורותי בדרך: ובכן, האנייה הפליגה ללא בעייות כששום דבר מיוחד לא ראינו בערב הראשון, מחוץ מראה יפיה של חיפה בלילה כשהתרחקנו ממנה. לאחר ומן-מה נעשתה חיפה קטנה והתמזגה עם מספר נוסף של יישובים לאורך החוף — ממש יפה! כשהתעוררתי למחרת בבוקר, האנייה כבר עגנה לחופה של לימסול שבקפריסין. מחוץ לעובדה שלימסול הנה ה, חוץ לארץ" הראשון שנתקלתי בו, אין שום מיוחד בה — סתם, כמו יפו או עכו לפני עשרים שנה. עם הבחור שראיתם, זה שבא לתאי לגור יחד עמי, התיידדתי מאד ויחד „בילינו" בלימסול, או, יותר נכון, חיפשנו סיבה להיות מבוססים. כאמור, אין בה כל חדש, וכשהגיעה שעת-הצהרים קנינו שנינו אבטיח ומלאנו את כרסנו בו. אחרי הצהריים הפלגנו ולמחרת היינו ברודוס. האי רודוס מקסים ביפיו. בתחילה חשבתי שזה סתם אי שומם עם מספר בתי-מלון לחופו אך מתברר שהוא שוקק חיים ובו קרוב למאה אלף איש, החיים על חקלאות ותיירות. אטרקציה מיוחדת במינה היתה לטפס על המצוק הגבוה, שעליו מצויים מספר מקדשים עתיקים והנקרא „האולימפוס של לינדוס" (לינדוס היא העיריה העתיקה השוכנת לרגלי ההר), להבדיל מהאולימפוס של אתונה. אגב, את הסרט „תותחי נברון" צילמו, לשם נוחיות, על צוק זה, כולל הטיפוס המסוכן אליו וכו'.

למחרת — קושדסי שבתורכיה — סתם עיר ישנה ומלוכלכת, מלאת מסגדים ודוכנים לממכר „פיסטוק חלבי" זול, שאצלנו הוא כלי-כך יקר. גם כאן, כמו בשני המקומות הקודמים, מבקרים ביום ושטים בלילה. יש לציין, ששלושת המקומות שהזכרתי הם בלי נמל או נמל עמוק והקשר בין האנייה והחוף הוא בעזרת סירות-דייגים שחיכו לנו. למחרת באנו לפיריאוס, עיר-נמל הצמודה לבירה — אתונה — והיא, למעשה, הנמל של אתונה. בשלב זה התקשרתי עם שתי משפחות ישראליות שבסעו יחד אתנו באנייה, והיה זה מאד מוצלח, במיוחד כיוון שהידיד לנסיעה, איתן שמו, ירד בפיריאוס. למותר לציין, שהכרתי את המשפחות בעזרת שתי בנותיהן החמודות. באתונה, עקב הזמן המועט שניתן לנו, כשלוש שעות ומחצה, שכרנו שתי המשפחות ואני, טכסי, ונסענו לאקרופוליס — אוסף ארמונות ומקדשים מפוארים, השוכנים בפסגת צוק גבוה ותלול ליד אתונה, אשר, מחוץ לעובדה שרוב הדברים הרוסים למחצה, הוא שם בכיס הקטן את גן-הבהאים „שלכם". לאחר שראינו את טקס החלפת המשמרות של שומרי ארמון המלך באתונה — (השומרים את הארמון לובשים חצאיות קצרות כרקדניות-בלט ו„פונפון" על הכובע — ממש „גברים!") — „טסנו" לאנייה, לפני שתפליג בלעדינו, כשלמחרת — חנייה בקורפו. קורפו, כרודוס, הוא אי יווני זעיר ביפיו, שטרם התקלקל כרודוס על-ידי כל מיני אמצעים מושכי-תיירים. באי זה, מחוץ לארמון אמיתי ממש שביקרנו (ארמון-מלוכה אוסטרי מלפני

למעלה ממאה שנה) חזינו בתמונות-נוף שטרם ראיתי כמותן. למחרת לא היתה כל תחנה בדרכנו, ולאחר יום נוסף הגענו סוף סוף, לוינציה. וינציה נראית מקסימה מאד, על תעלות-המים שבה ועל הגונדולות השטות בהן, על הבתים הציוריים המלאים פרחים ועל... ובאמת לא הספקתי לראות יותר כי ישר מהאניה רצתי, כן, ממש רצתי, לסירה, המשיטה אותי לתחנת-הרכבת של וינציה, כי לא רציתי לאחר לרכבת, ומרגע צאת הרכבת החל המסע הארוך מוינציה עד לבירקנדה ברכבות שהייתי חייב להחליף בדרך (בדיוק שש במספר).

על הנוף המקסים של שוויץ כבר כתבתי לכם. אין מה להוסיף, ממש מדהים. בבול, שם חניתי יומיים, קרה פנצ'ר, כשאת רותי, שהייתי צריך לפגוש, לא פגשתי, ועד עתה איני יודע במי האשם, ולאחר שמצאתי את המזוודה שאבדה לי למשך יומיים (וזה סיפור בפני עצמו) — עליתי על רכבת ובלי חניות ארוכות (בהנובר שבגרמניה — שעתים וחצי, בהמבורג — שוב בגרמניה — כשעתים, בפרדריציה שבדנמרק — כעשר דקות באודנסה — שוב בדנמרק — כחמש דקות) — ישר לבירקנדה הציורית והחמודה. זהו כפר טיפוסי לכפרי הדייגים, אך מכאן ואילך במכתב הבא.

— — —

ב

31.8.1966

לחברים, שלום רב!

היום זהו למעשה יומי החפשי הראשון במסגרת טיולי — אתמול סיימתי את חודש-העבודה, שבא כדי לפדות את כרטיס-ה„חזור"... חודש, מבחינה חקלאית, למולי הרע, אינו יכול להוסיף לי מאומה, עקב העבודה המסויימת שבצעתי, אך לעומת זאת, את הארץ עצמה התחלתי להרגיש.

דנמרק אינה קופאת על שמריה ואינה חדישה, בה משתלב העתיק המסורתי עם המודרני המשוכלל ביותר בצורה האורגנית ביותר. אני חי במסגרת ביתית אופיינית למדי לדנמרק. לדוגמה: הבית עצמו נבנה לפני חמש שנים בלבד, אך הוא צבוע אדום כדי להתמוזג עם יתר בתי-הכפר הישנים. הוא מוקף גינה גדולה, כשלא נפקד ממנה, כמובן, האשוח. בתוך הבית, הרהוט כולו בסגנון דני, אך לא נפקד ממנו האורלוגין הגדול, התלוי בפינה והנרות הדולקים בזמן הארוחות. דנמרק, באופן כללי ביותר, כולה-כולה ירוקה. אם על-ידי שדרות מעובדות ואם על-ידי חורש, שאגב, בדנמרק, הוא מכיל ברובו עצי-צפצפה, אשוחים ולילכים. ישנם המון פירות שאינם ניראים בארץ, כאוכמניות, דובדבנים ועוד כל מיני מינים שאיני יודע את שמם. אך היו רגועים. שום פרי אינו עולה על אבטיח אדום ועסיסי (מה זה אבטיח — אני מתחיל לשכוח).

אגב, כל מי ש„מקטר" בישראל, טוב לשלוח אותו לצפון הקר — והנה תבוא אהבת-המולדת בכל עווה — ובלי מרכאות. אני עצמי לא הייתי מאמין שכל כך מהר אתחיל לזומם שירים עבריים בלי הרף, לקרוא את ה„מעריב" שקניתי לפני חודש בבול בפעם החמישית — על מודעות הפרסומת וכו' ולדקלם פסוקים נבחרים מהתנ"ך — בקול רם ובהטעמה.

נחזור לרגע לכפריות של דנמרק. בישראל שימעים „חדרה גם כן עיר? בסך הכל המישים אלף נפש ומעטים לפתוח את הפה!“ כאן, רבותי, מרכז-המחוז תוסס. העיר לנגסוב, שמארגנת חגיגות המוניות בלי בושה, לונה-פרק כל מספר חדשים ובכלל — מרכז מסחרי, מונה אלפיים נפש בלבד. הכפר בירקנדה, הנחשב לכפר מצליח וטוב, מונה מאתיים בלבד. כן, רבותי, זוהי דנמרק: הרבה כפרים קטנים, ירק, ועוד ירק, עצים גבוהים, הרבה מים, טחנות-רוח, מיליוני חזירים, פרחים והמון והמון בירה טובה.

ג

1.1.1967

לידידי שבצפון, שלום רב!

בימים אלה תורתני למגל, אחרי חמישה שבועות ב„מדרשה החקלאית“. תקופה קשה, אך יפה. והנה, מיד מתישב אני לכתוב לכם. היום הוא האחד בינואר, יום של חג גדול לכם, אך אצלנו, היהודים, יום זה הוא יום ככל הימים כמעט, והראיה: עבדתי כל היום כבכל יום, אלא שכיוון שישראל קטנה, גם בהשוואה לדנמרק היא קטנה, הרי שמרגישים אנו יפה באווירתה של חג כזה כמו „חג המולד“, גם אם אין הוא חגנו שלנו.

בישראל נוהגים אנו „לברך“ איש את רעהו: „תהיה שנתך שנת-שלום!“ אלא שידוע לי שלכם אין צורך בברכה זו „שנת שלום“. לכם יש שלום וחיים שקטים, דבר שאנו שואפים לו זמן כה רב. במה אברך אתכם? אלוריה, אותך אברך שתמישיכי לבשל ארוחות כה נפלאות, כמו שהיית רגילה; אותך, תורמוד, שיהיו לך הסיגרים הטובים ביותר בעולם ותהיה אדם מאושר כשהיית; ואותך, אינגה, שתבלי יפה בין תלמידך המסכנים בבית-הספר ותלמדי מאביך כיצד לחיות כהלכה — ומהי שמחה בחיים.

לכולכם אאחל שנה טובה ומוצלחת. בכדורגל, ב... סופר-מרקט, ובילדות, ולך „וקס“ (הכלב) — „עשה חיים“ כפי שידעת עד כה, שתהיה לך עצם טריה יום יום... ולכולכם — שנה טובה ומאושרת. בימים אלה יפה מאד במגל והיום אף ירד גשם במשך שעתיים. כמובן, אנו מקווים שאין זו אלא התחלת הגשמים אצלנו, ושבמשך הזמן ירדו עוד הרבה יותר. אני מנסה לתאר לי מה מתרחש בתקופה של שלג. כאשר הייתי בצפון היה זה בתקופת-הקיץ והפסדתי את ההזדמנות לראות שלג...

העבודה המקובלת עתה במגל היא קטיפת התפוזים, ואולי אין זה יפה כל כך לאמר, אבל אנו אוכלים יום יום קילוגרמים רבים של פרי זה. אמנם גם את בוודאי אוכלת כבר היום תפוזים, אלא מהו תפוז לאחר שבוע מאז נקטף, ועוד שבועיים באנייה, ועוד שבוע-שבועיים עד שהוא מגיע אלייך, לעומת תפוז הנקטף ישר מן העץ ובא אל הפה — ובלי מחיר...

ד

איי-שם, 25.5.1967

לאמא, לאבא ולתמר'לה היקרים, שלום!

כמו כולם גוייסתי גם אני, ובלי כל הכנה הועליתי על הרכב — וקדימה, לנקודת-ההיערכות. אנו כאן במורל גבוה למדי, אין אנו נרגשים כלל ואוכלים פחות או יותר...

תמיד חשבתי, שגיוס כמו שגוייסתי יביא פחדים בלב, אך במהרה תופסת האדישות הצבאית את מקומה בתוכנו והזמן זוחל לאטו בין מהדורת-החדשות אחת לשניה.

יש להניח, שלא רבות צפוי בזמן הקרוב, לא משהו „חם“ יוו או סתם שחרור מהיר, כך שאפילו בניחושים כמעט ואין אנו משחקי רק, אמא, את חדלי מן הדאגות האלו (ואני מניח שזה באו יעזור הרבה), והכל יבוא על מקומו בשלום.

ד"ש לכולכם, לכולכם!

ה

לחמוטל, רב שלומות!

כרבים רבים אחרים גם אני נקראתי לרגל, וזה ימים לא מעט ששכחתי מה הם חיי שקט ונוחיות. אנו חיים כאן בתנאים שבן אינם הולמים אורחים ממוצעים: ברחשים, חום, זבובים, אבק, שמ וכו'. אך בידענו את המצב לאשורו — הרי הוקל לנו, מה גם שני מאד מורגשת תמיכתכם, אנשי-העורף, שלגבינו אתם מוחו כאנשי-חיות. אנו קוראים עתונים, שומעים רדיו ושומעים סיפור ובמיוחד מקבלים עוגותיכם וחבילותיכם, וכך חשים אנו בדיוק בו מידה אתם, או לבכם, יותר נכון, נמצא אתנו. אנו נמצאים בקו מסילת-ברזל ואם מספר חבר'ה משתחררים למספר שעות לצר דחופים, הם מרימים יד ובלי בעיות נעצרת רכבת-נוסעים ואו אותם. ממש איננו לבדנו.

את מכתבי האחרון סיימתי בהבטחה, שאי-פעם אקפץ אל אם יודמן לי. כמובן, שאיני מפר הבטחות (כשמשתלם לי הדו אך בינתיים, התקווה מזה ימים רבים היא לקפוץ למשק למ שעות, ועל פי מהלך-העניינים בעולם ובאיזורנו בפרט, יש לו שהמצב יימשך זמן לא קצר, לצערנו.

אנו, חיילי היחידה, לא חשנו עצמנו בכל ימי-חינו כל קרובים למלחמה כבימים שחלפו, ולא חשנו אהבה כה עזה שקרוי אשה, ילדים, בית, משק, שלום, מקלחת, סרט, צלחת כן, צריך „עת מבחן“ כדי להתאהב בשלום.

— — —

ו

איי-שם, 967

לעפרה „שלי“, שלום רב!

עדיין אינך מכירה אותי אך משום מה חש אני שאנו כבר יד וותיקים. כל כך נעים לי לקבל תשורתך בליווי המכתב האישי והנ טוב, עפרה, אני מוכן להיות „שליך“ אך זה מחייב אותך להו לעודד אותי במכתבים נחמדים כראשון שקבלתי.

שמי הוא נועם, אני קיבוצ'ניק, אוהב את המולדת ומוכן ל הכל למענה ועוד יותר אני רוצה כבר לחזור לקיבוצי, קיבוץ אשר על הגבול הירדני, לעבוד בשדות, להאכיל את כבשי ולה את עציצי.

כן, עפרה חביבה, אני חייב להודות לך על השי והמכתב המ אנו, הצנחנים, נשמח מאד להמשיך את הקשרים ההדוקים עם רמת-גן.

מצפה לתשובה מהירה.

מ,

ז

איי-שם, 67

לאמא, לאבא, לתמי היקרים, שלום רב!

איני יודע באיזה מצב תהיה המדינה ברגע שיגיע מכו אליכם.

המורל גבוה בצורה בלתי־רגילה ועם כל הצלחה נוספת אי־פה
אי־שם נפתח בקבוק ויסקי.
באם יהיו שלווים ובוטחים — הרי הצלחנו בכל. זה עתה שמעתי
על המלחמה שהגיעה עד שערי בחן ונתניה וכך נכנסתם גם אתם
לחזית.
בשם כולנו — קצת סבלנות, בטחון עצמי רב והעסק יסתיים
במהרה.
בשם כולנו, להת'!

ט

אי־שם, 5.6.1967

אמא, אבא ותמר'לה היקרים!
אכן, כבר אין סודות גדולים — נפתחה המערכה בכל עוז כוחנו.
לפי דיווחים שאנו מקבלים — רק הצלחות נכונות לנו. החבר'ה כאן
עם מורל גבוה ומוכנים לכל דבר.
שמרו על מורל גבוה ועל חיי השקט. רק כך תוכלו להועיל לנו.
לנו שלום ובשלום נפרד להבוקר. להתראות!
משלכם,

ברגע זה, אנו על כל פנים, מצפים במתח אך בבטחון רב ושאינו
מופרו. הבוקר דיווח הרדיו על פתיחת המערכה בדרום בשותפות
שריון וחיל־אוויר ונקווה ששני חילות אלו יעשו מלאכתם כיאות
ולא ישאירו הרבה שיסכן את היתר.

אתם, בעיר, נוהגים לנפח ענינים ולאבד בטחון ועשתונות מהר
למדי (וואת על פי דיווחים). ולכן קשה מאד לשכנעכם באיזו מידה
אתם יכולים להיות שקטים. אנו (ואני מדבר בשם צה"ל כולו) חוזקים
ביותר, בוטחים בעצמנו בלי עירעור ונעשה הכל כדי שהם יעשו את
המינימום.

אמא, אבא ותמר'לה, לא נותר מה לכתוב אלא להבטיח לשוב
מהר מהר.
להתראות!

ח

אי־שם, 5.6.1967

לכל החברים, שלום רב מן הדרום!
בין מהדורת־חדשות אחת לשניה, המלאה דיווחים על מהלך
העניינים מזדרו אני לשלוח אגרת־שלום למען הוכח ששלום לנו.